

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

בעניין:

עיריית אריאל

התובעת

ע"י ב"כ עוה"ד רוגל והראש

נ ג ד

וואלה תקשורת בע"מ

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד נאמן

פסק דין1. כללי

השאלה הניצבת ביסוד ההליך היא, האם קיימת הצדקה להורות לנתבעת לחשוף מידע העשוי להצביע על זהותו של מי ששלח שני מכתבי דואר אלקטרוני אל ראש העירייה, מר רון נחמן (בצירוף העתקים לגורמים נוספים), ובהם התייחסות שלילית ופוגענית כלפיו וכלפי עובדים של התובעת.

התביעה הוגשה מלכתחילה לבית המשפט המחוזי בירושלים, והועברה לבית משפט זה בהחלטתה מיום 16/1/07 של כב' השופטת אורית אפעל-גבאי, מטעמים של סמכות מקומית.

הצדדים לתיק זה הסכימו על הגשת סיכומים בכתב ללא שמיעת הוכחות, הואיל והמחלוקת היא משפטית בלבד.

לכתב התביעה צורפו שתי הודעות מייל, מ- 5/8/06 ו-5/9/06. התובעת מדגישה בתביעתה, כי מכתבים אלה אינם היחידים מסוגם, ומכתבים דומים להם נשלחו בעבר. התובעת טוענת, כי ברצונה לחשוף את זהות הכותב, על מנת לנקוט כנגדו בהליכים משפטיים בגין לשון הרע והטרדה מאיימת, ולצורך כך, דרושה לה כתובת פרוטוקול האינטרנט של המחשבים מהם נשלחו המכתבים האמורים (IP).

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 התובעת טוענת, כי ביום 18/9/06 היא פנתה אל הנתבעת, בבקשה לחשוף את זהות
2 הגולשים (נספח ת/3), אך הנתבעת השיבה (בע"פ) כי היא תמסור את המידע הדרוש רק על
3 פי צו של בית משפט.

4
5 לטענתה, הדברים שהובעו על גבי מכתבים אלה (שיובאו במלואם להלן), מהווים הוצאת לשון
6 הרע, הטרדה מאיימת, כמשמעות המונח בחוק הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, ואף
7 הסתה לגזענות, כמשמעות המונח בסעיף 144 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
8 לפיכך, ולאור עמדת הנתבעת, עותרת התובעת לחייבה לחשוף את כל הפרטים המזהים
9 שברשותה לגבי שולחי דברי הדואר האלקטרוני, וכן לחייבה בהוצאות ההליך.

10
11 בכתב הגנתה, טוענת הנתבעת כי המקרה הנוכחי אינו נכלל במסגרת המקרים המצומצמת,
12 שבהם קיימת הצדקה לחשיפת פרטי המשתמש בדואר האלקטרוני. הנתבעת מדגישה, כי
13 מדיניותה היא לשמור, ככל הניתן, על האנונימיות של המשתמשים בשירותיה. לטענתה,
14 מדיניות זו מוצאת את ביטוייה הכתוב בתנאי השימוש המפורסמים בדף הבית של הפורטל
15 שבניהולה. לטענת הנתבעת, על פי הפסיקה, ניתן לחשוף את זהות המשתמש ברשת
16 האינטרנט, רק במקרים חריגים וקיצוניים, בהם ייתכן שמעשיו של גולש האינטרנט עולים
17 לכדי מעשה פלילי. הנתבעת טוענת, כי אין כל אינדיקציה להתגבשות עבירה פלילית במקרה
18 הנוכחי, וממילא אין הצדקה לחשיפת פרטי הכותב.

2. סקירת הדין לעניין חשיפת פרטים

19
20
21
22 במסגרת סיכומיהם, הרחיבו הצדדים את יריעת המסגרת הנורמטיבית, ואיזכרו פסיקה שונה,
23 ולכאורה בלתי אחידה, הנסבה על מקרים כדוגמת המקרה הנוכחי, כאשר כל אחד מהצדדים
24 מנסה להראות כי הגישה התומכת בעמדתו, היא הרלוונטית לענייננו, ואותה יש ליישם.

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 בנוסף, הצדדים הזכירו את הצעת חוק מסחר אלקטרוני, התשס"ו – 2005 (להלן: "הצעת
2 החוק"), שפורסמה ביום 14/1/08, שבסעיף 13 בה נקבע-
3 "(א) ספק שירותי אינטרנט המספק שירות גישה או שירות אירוח לא יגלה כל פרט, ידיעה או
4 מסמך שהגיעו אליו ושיש בהם כדי לזהות מפיץ מידע, אלא אם כן הסכים לכך מפיץ המידע,
5 במפורש ובכתב, או אם נדרש לכך לפי הוראות כל דין או לפי צו של בית משפט כאמור בסעיף
6 קטן (ב).
7 (ב) הוכח להנחת דעתו של בית משפט כי קיים חשש של ממש שתוכנו של מידע שהועלה לרשת
8 תקשורת אלקטרונית או הפצתו ברשת כאמור, מהווים עוולה כלפי אדם או הפרת זכות קניין
9 רוחני שלו, רשאי הוא, על פי בקשת אותו אדם, להורות לספק שירותי אינטרנט המספק שירות
10 גישה או שירות אירוח, למסור למבקש פרטים שברשותו שיש בהם כדי לזהות את מפיץ המידע".
11
12 הצעת חוק זו טרם אושרה, אך ניתן בהחלט ללמוד על הרציונל שניצב ביסודה.
13
14 הפסיקה הדנה בסוגיות כגון אלה שביסוד ההליך הנוכחי, נוקטת בשתי גישות עקרוניות,
15 שלכאורה, אינן עולות בהכרח בקנה אחד. גישה אחת נוטה לצמצם את מסגרת המקרים
16 שבהם ראוי לחשוף את זהותו של הכותב, והשנייה נוטה להרחיבה.
17
18 אחת ההכרעות הראשונות שהתייחסו לנוסח החוק המתגבש, עוד בשלב התזכיר, ניתנה
19 בבש"א (שלום י-ם) 4995/05 פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ (28/2/06). בפסק דין זה,
20 קבעה כב' השופטת דר' מיכל אגמון גונן, כי בהעדר מדיניות משפטית אחידה בנוגע לחשיפת
21 שמותיהם של גולשי אינטרנט, יש לנסות ולהחיל כללים משפטיים קיימים, בהתחשב
22 בפרשנות שניתנה להם בפסיקה הישראלית ובתזכיר הצעת החוק, וכן בשיטות משפט זרות.
23 לאחר בחינת מכלול הגורמים, ובהתחשב באמות המידה האמורות, קבעה כי:
24 "...ניתן לסכם ולומר כי במקרה שלפניי יש ליתן משקל גבוה לחופש הביטוי באינטרנט, אלא
25 במקרים חריגים בהם ראוי כי זכותו של הגולש לביטוי תיסוג מפני האינטרס שעומד מנגד.
26 אינטרס כזה עשוי להיות אינטרס של הגנת הציבור או שלום הציבור. אלו הם אותם מקרים בהם
27 יתכן שמעשיו של גולש האינטרנט עולים כדי מעשה פלילי, אז ייסוג חופש הביטוי וזכותו

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

לפרטיות. במשפט האזרחי, מדובר במקרים חריגים וקיצוניים ביותר. האיזון הראוי, בהקשר של
לשון הרע, כדי לא לפגוע יתר על המידה בשימוש ברשת האינטרנט, יאפשר גילוי באותם מקרים
שעשויים להקים אחריות פלילית בגין לשון הרע".

נמצא, באותו מקרה, חרף המבחן המצמצם, כי יש לחשוף את פרטי הגולשים.

למעלה משנה לאחר מכן, הובעה עמדה שונה, בהחלטת כב' השופט יצחק עמית בבר"ע
(מחוזי חיפה) 850/06 מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET – מערכת הפורומים)
(22/4/07). כב' השופט עמית קבע כי לדעתו, המבחן שהוצע בפרשת פלונית הוא מבחן צר
יתר על המידה, ועשויים להיות גם קשיים ביישומו, שכן יסוד ה"כוונה לפגוע" בעבירת לשון
הרע, עשוי להיות מושפע מכלל נסיבות המקרה, ובכללן זהות הכותב. כב' השופט עמית קבע
כי אין מניעה להחיל את ההוראות המהותיות של חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965
(להלן: "חוק איסור לשון הרע") על הכותב המפיץ את דבריו ברשת האינטרנט, תוך שמירת
ההגנות של הנתבע המעוגנות בחוק זה. האנונימיות האינהרנטית לפרסום דברים ברשת
האינטרנט, אינה אמורה להתנגש בחופש הביטוי, וכלשון ההחלטה- "האנונימיות אמורה
לשרת את חופש הביטוי אך לא להתנגש בחופש הביטוי, וככל שהביטוי מוגן הוא יישאר כזה בין
אם המפרסם מזוהה ובין אם הוא אנונימי. ולהיפך, אם הביטוי אינו מוגן, הוא לא יעשה מוגן רק
בשל כך שהמפרסם הוא אנונימי". עם זאת, חשיפת זהות הכותב עקב פרסום המהווה לשון
הרע, עלולה להביא לפגיעה ביתרונות הגלומים באנונימיות, ולפיכך, הציע כב' השופט עמית
את יישומה של דרישת ה"דבר מה נוסף" (באנלוגיה לדרישת היסוד הנוסף המקנה אופי של
"התעשרות שלא כדין" המגבשת עילת תביעה בשל חיקוי והעתקה שאינם נופלים לאחת
הקטגוריות המוכרות בקניין הרוחני). קיימות אפשרויות שונות היוצקות תוכן לאותו "דבר מה
נוסף", ובכללן- תום לב בהגשת התביעה, סיכויי התביעה, היות התובע אישיות ציבורית,
עוצמת הביטוי הפוגע, הישנות הביטוי הפוגע, קיומה של מידתיות ומיצוי האפשרויות
החלופיות לחשיפת הנתבע האנונימי.

במקרים שנדונו בהחלטה, חרף המבחן המרחיב, הוחלט שלא לחשוף את הפרטים המזהים.

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1
2 מספר חודשים לאחר מכן, ניתן פסק הדין בה"פ (מחוזי ת"א) 541/07 סבו נ' ידיעות
3 אינטרנט שותפות רשומה (11/11/07), בו סקרה כב' השופטת דר' אגמון גונן את המסגרת
4 הנורמטיבית הרלוונטית בכללותה, וקבעה כי לשיטתה, יש להבחין בין חשש לביצוע עבירה
5 פלילית, לבין חשש לביצוע עוולה, וייתכן גם כי יש מקום להבחין בין עוולות שונות. לשיטתה-
6 "יש להקל בחשיפת זהות גולשים, כאשר מדובר בעבירה פלילית, ולקבוע מבחנים לחשיפה בכל
7 הנוגע לעוולות. ייתכן כי לעניין עוולות אזרחיות יש לקבוע פרוצדורות שעל המבקש גילוי יהיה
8 לעמוד בהן, כפי שקבע השופט עמית בפרשת רמי מור. אולם, גם להסדרה עצמית יש חסרונות.
9 קיים גם טיעון נגדי לפיו ההסדרה העצמית עדיין מעלה חששות מהותיים לעניין חופש
10 הביטוי...אולם נראה שקל יותר להסדיר הליכי הודעה והסרה, כפי שקובע התזכיר, ולהקל
11 בפגיעה בחופש הביטוי, מאשר להתערב ולחשוף זהות גולשים. יש לציין כי לאור ריבוי האתרים
12 ברשת והגלובליות שלה, יכול גולש לחזור על דברים שאמר, אם הוא מעוניין בכך, גם אם דברים
13 שאמר הוסרו בפורום או אתר מסויימים. מכל מקום, יש להיזהר פן הרצון להגן בפני ביצוע
14 עוולות, או החשש מניצול הרשת לרעה יביא לשיתוקה..."

15
16 בנסיבות אותו מקרה, נדחתה הבקשה לגילוי הפרטים (ערעור תלוי ועומד בבית המשפט
17 העליון; ע"א 256/08).

18
19 דומה, כי לשיטת שתי הגישות האמורות, קיימת אפשרות עקרונית להורות על חשיפת פרטי
20 הכותב במקרה שבו קיים חשש להתגבשות עוולה אזרחית, ומסגרת המקרים לא תצומצם
21 בהכרח אך ורק לקיומו של חשש לביצוע עבירה פלילית; היישום הקונקרטי הוא החשוב.

22
23 לאחר שפורסמה הצעת חוק מסחר אלקטרוני, ניתן פסק הדין בה"פ (מחוזי ת"א) 1244/07
24 מזמור הפקות בע"מ נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (אתר האינטרנט NRG) (20/3/08),
25 שבו סקרה כב' השופטת דר' דרורה פלפל את הפסיקה הרלוונטית, וקבעה, על רקע האמור
26 בהצעת החוק ובדברי ההסבר לה, כי ניתן להתערב ולגלות את שם מפיץ המידע כאשר
27 נעשה שימוש לרעה באנונימיות ברשת האינטרנט, המהווה לכאורה עוולה בנדיקין, ולא רק

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 כאשר קיים חשש ממשי לביצוע עבירה פלילית. נקבע, כי יש להביא בחשבון גם את
2 המבחנים הרלוונטיים לגיבוש עילת התביעה, ושחלקם מסווג על ידי כב' השופט עמית כ"דבר
3 מה" או תנאים לגילוי זהות מפיץ המידע.

4

5 באותו מקרה התקבלה הבקשה לחשיפת הפרטים.

6

7 לאחרונה, ניתנו שתי החלטות רלוונטיות, על ידי כב' השופטת בלהה טולקובסקי, האחת
8 בבש"א 178523/08, ת"א 50605/08 פריד נ' פלוני אלמוני (23/12/08) והשנייה בבש"א
9 180513/08, ת"א 53045/08 ערב ערב באילת נ' פלוני (25/12/08), שבהן אומצה גישתו
10 של כב' השופט עמית, בהיותה דרך ביניים, הראויה להינקט בנסיבות בהן הצעת החוק טרם
11 גובשה לכלל חקיקה, וטרם נפסקה הלכה מחייבת על ידי בית המשפט העליון.

12

13 יישום גישה זו הוביל לחשיפת פרטי הגולש האנונימי בבש"א 178523/08, ולכמיסתם
14 בבש"א 180513/08, על פי נסיבותיו של כל אחד מהמקרים.

15

16 בימים אלה ממש ניתן פסק דין נוסף בידי כב' השופטת דר' פלפל בה"פ (מחוזי ת"א) 250/08
17 חברת ברוקרטוב בע"מ נ' חברת גוגל ישראל בע"מ (7/1/09), שבה התקבלה עתירה
18 להמציא מידע ופרטים קשורים לכתובות דואר אלקטרוני מסויימות, וזאת בטענה שגורמים
19 מסויימים מפרים סימני מסחר רשומים של המבקשים ופוגעים בעסקיהם.

20

21 בפסק דין זה נסקרה הפסיקה האמורה, תוך הסתמכות נוספת על חוק חופש המידע,
22 התשנ"ח - 1998 (הרלוונטי לאותו מקרה), ולבסוף התקבלה עתירת המבקשים, מהטעם
23 שקיימת הפרת סימן מסחר לכאורית ועילת תביעה לכאורית של גניבת עין.

24

25

26

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

3. "חשש של ממש" לביצועה של עוולה

לטעמי, הצעת החוק מבטאת את המבחן הראוי. גם בטרם הבשלתה למעשה חקיקה גמור ועשוי, יש בה כדי ללמד על "הלך הרוח" של המחוקק, וניתן למצוא בה את האיזון המתחייב בין הזכויות המתנגשות.

בעניין ברוקר טוב הנ"ל קובעת כב' השופטת פלפל, כי "... המושג 'חשש ממשי' אינו בגדר הוודאות הקרובה, והוא גבוה יותר, מבחינה ראייתית, מהחשש הסביר... מצב זה הולם יותר להשוותו ל'אפשרות הממשית'... בדיקת עילת התביעה צריכה לעבור את הסף של ה'חשש הסביר', אך אינה נדרשת לענות על קריטריונים מחמירים של רמת וודאות קרובה, אלא עליה להיות ברמה השווה לאפשרות ממשית, על מנת לאמת את החשש הממשי של ביהמ"ש היושב לדין. ניתן להשוות את רמת ה'חשש הממשי' לדרישה בתביעה ייצוגית מהתובע הייצוגי הפוטנציאלי, שישכנע את בית המשפט, במידת הסבירות הראויה, כי הוא ממלא אחר כל הדרישות והתנאים הקבועים בחוק, לרבות קיומה של אפשרות סבירה שהתובענה תוכרע לטובת הקבוצה...".

מהו, אכן, אותו מבחן ה"חשש של ממש" לביצועה של עוולה, שעשוי להביא למסירת הפרטים המזהים?

אין המדובר במבחן "זר" לחקיקה האזרחית – נזיקית, הקובעת נוסחאות איזון בין זכויות מתנגשות. הוראת חוק דומה אנו מוצאים, למשל, בסעיף 16(א) לחוק עוולות מסחריות, תשנ"ט – 1999, הקובע כי "הוכח להנחת דעתו של בית המשפט, בתצהיר או בעדות אחרת, כי קיים חשש של ממש לביצועה של עוולה, רשאי הוא למנות, בצו, כונס נכסים, ולהסמיכו להיכנס לחצרים המוחזקים על ידי הנתבע או על ידי אדם אחר שאינו הנתבע (להלן – צד שלישי), לשם חיפוש ותפיסת נכסים אשר הופקו תוך ביצוע העוולה או שימשו לביצועה, או לשם תפיסת ראיות אשר קיים חשש סביר להעלמתן...".

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 ברור הדבר, כי ב"מדרג החששות", אין הכוונה רק לחשש של מה בכך או לחשש "סתם",
 2 מחד גיסא, אך גם לא לחשש "וודאי" או "קרוב לוודאי", מאידך גיסא.

3

4 ניתן לקבוע, כי "הנחת הדעת" של בית המשפט תתרחש, אם יהיו בפניו ראיות מהימנות
 5 לכאורה לקיומה של עילת תביעה (ראו והשוו: תקנה 362(א) לתקנות סדר הדין האזרחי,
 6 תשמ"ד – 1984; מיגל דויטש, עוולות מסחריות וסודות מסחר, עמ' 73). על בית המשפט
 7 להיווכח, כי לתביעתו של המבקש סיכויים טובים להתקבל, אפילו לכאורה, או, במילים
 8 אחרות, שבידו עילת תביעה טובה.

9

10 מבחן זה ראוי הוא, מאחר ואין הוא מתיר מסירת הפרטים באופן גורף, אך גם יש בו כדי
 11 להרתיע גולשים מביצוען של עוולות נזיקיות באופן חופשי, תוך עשיית שימוש בכלי המהיר
 12 והנוח של רשת האינטרנט (להבדיל, למשל, מהנחת מכתבים אנונימיים בתיבות הדואר) ותוך
 13 הסתתרות מאחורי מסך האנונימיות.

14

15 4. מן הכלל אל הפרט

16

17 האם שתי הודעות המייל נשוא התביעה מקימות עילת תביעה טובה בידי התובעת או מי
 18 מאנשיה (אניח בצד לרגע את שאלת היריבות ואת נפקות העובדה שה"נפגעים" עצמם לא
 19 עתרו בתובענה זו)?

20

21 אפרט תחילה את תוכן של ההודעות (שגיאות הכתיב, כמו גם ההדגשות – במקור).

22

23 במייל מיום 5.8.06 (ת/1) שמוען לראש העיר עם העתקים לארבעה נמענים נוספים, נרשם:

24

25 שבוע טוב ראש העיר!!!

26

ואת מי השבוע המנכ"לית מפטרת?

27

או שאתה עיור או סתם דפוק!!!

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 קשה להאמין שאתה דפוק אבל מושפע וממי? מאפס שבאפסים...

2 **בהצלחה רון**

3

4 במייל השני, מיום 5.9.06 (2/ת) גם הוא מוען לראש העיר, הפעם עם 15 נמענים נוספים,

5 נרשם:

6

7 שלום לך ראש העיר!!!

8 מסיבוב שערכתי עם כלבי באריאל ממש הזדעזעתי לראות כיצד נצבעו מוסדות החינוך בעיר, "ממש

9 בטוב טעם".

10 לרגע לא ידעתי עם אני באריאל או בכפר כסם, אבל עד מהרה עלה במוחי המחשבה שמי שנתן את

11 המתקון המרהיב זה מהנדס העיריה, הרי הוא מכפר כסם, עז מה הפלא?

12

13 אבל אני לא בטוח שזה עוד מהלך הרסני של המנכ"לית, הרי היא מורה למלאכה, והיא מבינה גם

14 בצבעים וגם בלהרוס!!!

15

16 **רון תתעורר!!!!**

17

18 צא מהבואה שלך תסתובב בעיר ותראה איזה גן חיות העיר הזאת נעשתה.

19 תנער את המנכ"לית שלך ושלח אותה ללמוד מלאכה.

20 חג שמח שיהיה לך ולכל אריאל

21 דרך אגב ביקרתי בבת חולים בלינסון (ביקור חולים שגרתני) ויש לך ד"ש חם אש.....

22

23 האם יש בדברים אלה עוולה כלשהי?

24

25 כתב התביעה נוקב בשלושה איסורים חקיקתיים: הסתה לגזענות; הטרדה מאיימת; הוצאת

26 לשון הרע.

27

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 הסתה לגזענות: סעיף 144ב לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 קובע: "המפרסם דבר מתוך
2 מטרה להסית לגזענות, דינו – מאסר חמש שנים". סעיף 144א מגדיר "גזענות" כ: "רדיפה,
3 השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות או אלימות, או גרימת מדנים כלפי ציבור או חלקים של
4 האוכלוסיה, והכל בשל צבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני".

5
6 ראשית, דומה כי הסעיף כלל לא חל על פרסום הנוגע לאדם יחיד (מהנדס העיר). שנית,
7 אמירה מלגלגת כלפי "טעם ערבי" בכל הקשור לצביעת מוסדות החינוך היא לכל היותר
8 רדודה, טפשית, אולי מעליבה, אך קשה לראות כיצד היא עולה כדי עבירה פלילית של
9 הסתה. יש רבים שיראו בסגנון ובטעם ה"ערבי" רק סוגויות ואותנטיות.

10
11 הטרדה מאיימת: סעיף 2(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב – 2001 קובע: "הטרדה
12 מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות
13 הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או
14 בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

15
16 קשה לראות כיצד החוק, שנחקק בעיקר כדי לאפשר התמודדות עם תופעת ה-stalking מצד
17 מטרידים ומאיימים אובססיביים, ולהגן בעיקר על נשים (דברי ההסבר להצעת החוק, ה"ח
18 תשס"א 3028, עמ' 769), רלוונטי בכלל, לא כל שכן מקים עילת תביעה טובה, במקרה של
19 שליחת שני מיילים, גם אם "מעצבנים", לראש העיר.

20
21 לשון הרע: סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 קובע: "לשון הרע היא דבר
22 שפרסומו עלול – (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג
23 מצדם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם
24 במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות
25 אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 חוק זה משקף איזון בין זכויות יסוד דמוקרטיות: זכות לשם טוב וזכות לחופש ביטוי;
 2 שתיהן נגזרות מכבוד האדם. חופש הביטוי מקבל משקל מיוחד שעה שמדובר באנשי
 3 ציבור ובשיח הציבורי, נוכח חשיבותו של ערך זה לדמוקרטיה, אך גם לחופש זה יש
 4 גבולות, לבל יהא שמו הטוב של איש ציבור להפקר (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי;
 5 4/8/08). יש גם למתוח קו (שלעיתים הוא אכן דק) בין לשון הרע לבין חוסר טעם,
 6 אפילו קיצוני. כך, למשל, לא נקבעה אחריות במקרה של פרסום מאמר, הגם שדימה
 7 בעלים של קבוצת כדורגל ל"עכבר ביבים", תוך עירור "תחושות דחיה וגועל", כלשון
 8 פסק הדין (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558 (2004)).

9

10 מהמייל הראשון ניתן להבין, כי הכותב מכנה את ראש העיר בביטויים של "עיוור" או
 11 "דפוק", וגורם אחר (אולי מנכ"לית העיריה) כ"אפס שבאפסים".

12

13 מהמייל השני ניתן להבין, כי הכותב לועג ל"טעם הטוב" של מקבלי ההחלטה לצבוע
 14 את מוסדות החינוך בצבעים שנבחרו ומנסה להעליב ככל הנראה את מהנדס העיר,
 15 בעל המוצא הערבי, ואת המנכ"לית, "המורה למלאכה". בסיום המכתב יש רמז לא
 16 ברור בנוגע ל"דרישת שלום חמה" מבית החולים בלינסון, שלא ניתן לרדת לפשרה.

17

18 אין ספק שהלשון שהכותב נקט בה היא לא רק עילגת אלא אולי גם מעליבה ומעצבנת; יש בה
 19 מידה לא מבוטלת של חוסר טעם.

20 עם זאת, פרסום ייחשב כלשון הרע, רק אם ייתפס ככזה על ידי האדם הסביר, ולא לפי
 21 התחושה הסובייקטיבית של הנפגע, או של הפוגע. ראו גם את הסברם של ש' אלמוג, א' בן
 22 זאב במאמרם: "לשון הרע במבחן הבריות", משפט וממשל ב' (תשנ"ד) 235, 238: "יש
 23 להחיל בתביעות בדבר לשון הרע מבחן אובייקטיבי, שעל פיו המבחן להוצאת לשון הרע אינו על
 24 פי רגישותו האישית של התובע הרואה עצמו נפגע, אלא על פי השקפתם של כלל החברה של בני

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 אדם ישרי המחשבה....אין די בכך שאדם סבור שדברים שפורסמו בעניינו משפילים אותו או
2 פוגעים בו".

3
4 מה דינם של גידופים, בהקשר הכללי, וכן בנסיבות הקונקרטיות? מסכם את ההתלבטות אורי
5 שנהר, בספרו **דיני לשון הרע**, בעמ' 131: "שאלה מעניינת היא, האם קללות וגידופים ייחשבו
6 כלשון הרע. מצד אחד, קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני
7 הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים. מצד שני, קללות וגידופים מהווים
8 לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים
9 כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש
10 בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות
11 מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את
12 ביטוי בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע, וזאת במקרים בהם
13 הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים".

14
15 ברור, על כן, שקביעה שלפיה גידופים יהוו לשון הרע, אפשרית אך ורק בהצטברותן של
16 נסיבות מסוימות. בבת"א (הרצליה) 3306/97 **רודיטי נ' רשת שוקן בע"מ** (23/4/98), קבע
17 כב' השופט גורפינקל, כי יש לבחון, האם קורא סביר (או שומע סביר) עלול לייחס לתובע את
18 כינוי הגנאי כפשוטו, והאם יש בפרסום כדי להפכו למטרה לבוז או ללעג מצד השומע (עמ' 7
19 לפסק הדין). גישה כזו, כמו גם גישת המחבר שנער, בספרו הנ"ל, מקובלת עלי; היא מבטאת
20 תפיסה ראויה, הנסמכת למעשה על עקרון המידתיות, שלפיה, גם בהנחה שהביטוי פוגע, יש
21 לבחון את עוצמת הפגיעה, בהקשר הנתון.

22
23 ביטוי לגישה זו, אף זאת באספקט של חופש הביטוי, בהתנגשו הפעם מול האינטרס המוגן
24 של טעם טוב ורגשות הציבור, ניתן למצוא בבג"ץ 606/93 **קידום יזמות ומו"לות (1981)**
25 **בעמ' נ' רשות השידור**, פ"ד מח(2) 1 (1994). באותו מקרה התבררה סוגיית פסילתו של
26 תשדיר פרסומת ברדיו, שכלל את הסיסמא: "לך תצטיין", בשל הדמיון לקללה הבוטה "לך
27 תזדיין". בית המשפט העליון הדגיש את העובדה, שהחברה הישראלית עמוסה במתחים,

בתי המשפט

א 2433/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

בפני: כבוד השופט אבי זמיר

1 ניגודים ורגישויות, וקבע, כי גם ביטויים פוגעים ייבחנו בהתאם לעוצמתם היחסית. העתירה
2 כנגד פסילת התשדיר – התקבלה.

3

4 הארכת מעט, אולי יתר על המידה, רק כדי להראות כי גם בעילה זו, לפי חוק איסור לשון
5 הרע, אין בידי התובעת (או מי מאנשיה) עילת תביעה טובה.

6

7 **סוף דבר** 5.

8

9 ראוי לחשוף פרטיו של גולש אם מתעורר חשש של ממש לביצועה של עבירה או עוולה,
10 כלומר, כאשר יש בידי הנפגע תביעה בעלת סיכויים טובים להתקבל.

11

12 לא השתכנעתי כי זה המצב במקרה זה.

13

14 התביעה נדחית. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

15

16

17 **ניתן היום כ"ב בטבת, תשס"ט (18 בינואר 2009) בהעדר הצדדים.**

18

19 **המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.**

אבי זמיר, שופט

בית המשפט המחוזי

תל-אביב-יפו

20

21

22

23